

iber:Camera

**Orquestra de
Cambra de Munic**

Daniel Giglberger

Eric Silberger

**Barber, Piazzolla,
Bach, Txaikovski**

RAMÓN BILBAO

DILLUNS 4 DE FEBRER DE 2019, 20.30 H
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

AVÍS IMPORTANT / AVISO IMPORTANTE / IMPORTANT NOTICE

Per gaudir de la música necessitem: **SILENCI**

Para disfrutar de la música necesitamos: **SILENCIO**

To enjoy the music we need: **SILENCE**

SI US PLAU / POR FAVOR / PLEASE

Contingueu els estossecs

Contengan la tos

Contain your coughs

Mòbils apagats

Móviles apagados

Mobile phones switched off

Alarmes desconnectades

Alarmas desconectadas

Alarms disconnected

Moltes gràcies / Muchas gracias / Many thanks

Les Cuatro estaciones porteñas és l'obra ideal per a endinsar-se en el fascinant món musical d'Astor Piazzolla. A cavall entre els tangos de Carlos Gardel, l'harmonia clàssica de Nadia Boulanger i amb Les quatre estacions de Vivaldi com a referència, Piazzolla va escriure una música que ja és vista com a clàssica. Va ser precisament el solista d'avui, el violinista Eric Silberger, qui ens va suggerir la programació d'aquesta obra per a un concert amb l'Orquestra de Cambra de Munic, que transita per obres referencials com són el Concert per a violí en la menor de Bach, l'Adagio per a cordes de Barber i la Serenata per a cordes en do major de Txaikovski.

Orquestra de Cambra de Munic
Daniel Giglberger

Samuel Barber (1910 – 1981)

Adagio per a cordes (1938)

Astor Piazzolla (1921 – 1992)

Cuatro estaciones porteñas

I. Otoño Porteño (1969)

II. Invierno Porteño (1970)

III. Primavera Porteña (1970)

IV. Verano Porteño (1965)

Solista:

Eric Silberger, violí

— Durada total aprox. 35'

Orquestra de Cambra de Munic
Daniel Giglberger

Johann Sebastian Bach (1685 – 1750)

Concert per a violí, en la menor, BWV 1041 (1730)

I. Allegro

II. Andante

III. Allegro assai

Solista:

Eric Silberger, violí

Piotr Ilitx Txaikovski (1840 – 1893)

Serenata per a cordes, en do major, op. 48 (1880)

*I. Peça en forma de sonatina: Andante
non troppo - Allegro moderato*

II. Vals: Moderato. Tempo di Valse

III. Elegia: Larghetto elegiaco

IV. Finale (Tema russo): Andante – Allegro con spirito

— Durada total aprox. 44'

COMENTA AQUEST CONCERT AMB

#piazzolla #ericstilberger #munchenorkammerorchester #ibercamera

ORQUESTRA DE CAMBRA DE MUNIC

Gràcies a les seves programacions creatives i gran homogeneïtat sonora, 65 anys després de la seva fundació, l'Orquestra de Cambra de Munic és un brillant exemple de la vida orquestral alemanya. Des de l'octubre de 2016, Clemens Schuldt n'és el seu principal director.

Les programacions de l'orquestra són inspiradores, apassionants i moltes vegades sorprenents: combinen obres clàssiques amb música del nostre temps. Nombrosos compositors com Iannis Xenakis, Wolfgang Rihm o Tan Dun, entre d'altres, han compost per a la formació.

Els 28 integrants que conformen l'orquestra han evolucionat fins a transformar-se en una formació capaç d'abordar una enorme varietat estilística amb gran agilitat: passen d'interpretar obres barroques i clàssiques a partir d'una base històrica ben treballada a enfrontar-se a les singulars demandes tècniques de la música contemporània.

Un altre component important que caracteritza l'orquestra és que, en tots els seus concerts, les obres són dirigides per un dels dos concertinos de la formació. En aquestes ocasions, es percep el compromís incondicional i el sentit de responsabilitat de tots els músics.

Cada any, l'orquestra presenta al voltant de seixanta concerts a les sales més importants del món. Han realitzat gires per Àsia, Espanya, Escandinàvia i Sud-amèrica, entre d'altres. L'Orquestra de Cambra de Munic també ha realitzat diverses gires en col·laboració amb el Goethe Institut, inclosa la que va tenir lloc a Corea del Nord el 2012.

L'Orquestra de Cambra de Munic debutà a la Temporada Ibercamera l'any 2011. Aquesta serà la seva quarta actuació.

DANIEL GIGLBERGER

Nascut l'any 1972 a Freising (Alemanya), Daniel Giglberger va realitzar els seus estudis amb Christoph Poppen, Weilerstein Donald i Gerhard Schulz. També va assistir a classes magistrals conduïdes per Franco Gulli, Walter Levin, Miriam Fried i Joseph Gingold.

Fou becat per l'European Mozart Foundation i la Fundació Karl Klingler, amb la que aprofundí els seus estudis en l'àmbit de la interpretació amb criteris històrics a través de la feina realitzada amb Reinhard Goebel. Giglberger va guanyar la segona edició del Concurs de Música de Cambra de la Hochschule für Musik de Detmold.

Com a solista i músic de cambra, ha realitzat nombrosos concerts pel Japó, la Xina, els Estats Units i Europa. També és convidat regularment a nombrosos festivals de prestigi com el Schleswig-Holstein Musik Festival, el Rheingau Musik Festival, el Styriarte de Graz i la Carinthischer Sommer a Ossiach (Àustria). L'any 2001 va debutar a la sala de música de cambra de la Filharmònica de Berlín i actuà al Musikverein de Viena, el Teatre dels Camps Elisis de París, a l'Alte Oper de Frankfurt i a la Filharmònica de Colònia.

Daniel Giglberger actua a festivals com el de Sant Gallen a Estíria i el Festival du Bonheur Musical a Lourmarin. Com a concertino, Giglberger és convidat regularment per prestigioses orquestres com l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Frankfurt, la Deutsche Kammerphilharmonie Bremen, la Tokio Kioi Sinfonietta, l'Orquestra de Cambra de Stuttgart, la Tallin NYDD Ensemble, així com l'Ensemble Oriol. És Concertino de l'Orquestra de Cambra de Munic des de 1999.

Daniel Giglberger debutà a la Temporada Ibercamera l'any 2011. Aquesta serà la seva quarta actuació.

ERIC SILBERGER

El virtuós violinista Eric Silberger fou premiat a la 14a edició del Concurs Internacional Txaikovski i al Concurs Internacional de violí Michael Hill, el 2011. La seva interpretació i presonalitat ha estat descrita pels crítics com “*virtuosisme enlluernant*” (The Washington Post), “*impeccable, un músic meravellós*” (The Strad), “*Ho té tot a favor, tècnica, caràcter*”. (El País)

Com a solista, Silberger ha realitzat concerts amb grans orquestres com la Simfònica de Sant Francisco, la d'Indianapolis i Cincinnati, l'Orquestra del Konzerthaus de Berlín, la Filharmònica de Sant Petersburg i Londres, la Simfònica del Teatre Mariinsky, la Nacional de Dinamarca o la de Cambra de Munic, entre altres formacions. Silberger ha actuat sota la batuta de directors com Lorin Maazel, Valery Gergiev, Michael Tilson, Dimitri Kitajenko, Vladimir Ashkenazy, Ronald Runnicles o Robin Ticciati.

En recital ha estat convidat per importants sales de concert d'arreu del món com el Lincoln Center i el Carnegie Hall de Nova York, el Museu del Louvre de París, la Filharmònica de Sant Petersburg, el Gran Teatre de Xangai i el Centre Nacional de les Arts del Canadà, entre altres.

El violinista ha finalitzat els seus estudis de Ciències Polítiques a la Universitat de Columbia i el Màster en música a la Juilliard School de Nova York. Entre els seus professors destaquen Glenn Dicterow, Itzhak Perlman, Pinchas Zukerman, Robert Mann i Dorothy Delay entre altres. Fou també apadrinat pel Mestre Lorin Maazel.

L'artista toca un excepcional violí J.B. Guadagnini datat de 1757 per gentilesa de la Fundació Si-Yo Music Society i la seva família Sau-Wing Lam.

Eric Silberger debutà a la Temporada Ibercamera l'any 2015, aquesta serà la seva tercera actuació.

Entrades exhaurides

iber:Camera

PROPER
CONCERT

Maria João Pires

Mozart, Sonata per a piano núm. 12,
en fa major, KV 332

Beethoven, Sonata per a piano número 8,
en do major, “Patètica”

Chopin, Nocturns, op. 9

Chopin, Nocturns, op. 27

Chopin, Nocturn núm. 1 en mi menor, op. post. 72

Chopin, Valsos, op. post. 69

Divendres

22/02/19

20.30 H PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

www.ibercamera.com

ENTRE EL SEGLE XVIII I LA MÚSICA POPULAR

Aquest concert comença amb la que per a molts és “l’obra” del nord-americà Samuel Barber: el seu *Adagio per a orquestra de corda*. Format a l’Institut de música Curtis de Filadèlfia i posseïdor de prestigiosos premis com ara dos Pulitzer, més enllà d’haver compost dues simfonies, un ballet, una òpera i diverses cançons, per a molts, Samuel Barber sembla respondre a l’etiqueta de “compositor d’una sola obra”. Ja fa unes quantes dècades, les discogràfiques varen descobrir l’èxit de vendes dels discos integrats exclusivament per adagios barrocs; pàgines com l’*Adagietto* de la *Símfonia núm. 5* de Mahler (emprat a la banda sonora del film “*Mort a Venècia*” de Visconti) o el present *Adagio* de Barber varen assolir una popularitat extraordinària. Però el camí exitós d’aquesta partitura encara no havia començat. Hem de retrocedir a l’any 1936, quan Barber va passar l’estiu viatjant per Europa amb el seu amic Gian Carlo Menotti, compositor italià i company de l’Institut Curtis. Va completar el *Quartet per a corda, op. 11* en tres moviments a Roma; sembla que la inspiració va sorgir arran de la lectura dels versos de “*Les Geòrgiques*” de Virgili i la seva exaltació de la vida al camp. El moviment central d’aquest *Quartet* és justament l’*Adagio*. Va ser el cèlebre director italià Arturo Toscanini qui va demanar-ne l’adaptació per a orquestra de corda per a interpretar-lo amb l’Orquestra Simfònica de la NBC en el concert retransmès en directe per ràdio, el 5 de novembre de 1938. Arran de l’èxit, el director italià va incloure la peça en la seva gira sud-americana el 1940. El mes d’abril de 1942, Eugene Ormandy la va tornar a dirigir al Carnegie Hall al capdavant de l’Orquestra de Filadèlfia en uns concerts que novament es van emetre per ràdio i es van enregistrar. El camí ha seguit fins als nostres dies.

La clau de l’èxit de la partitura és la capacitat de mantenir la tensió continguda que amb un subtil *crescendo* ens porta a la catarsi, quan la corda assoleix la seva tessitura més aguda. L’any 1967, Barber va tornar novament al seu carismàtic *Adagio* per a convertir-lo en una pàgina coral a cappella construïda sobre els versos de l’“*Agnus Dei*”.

Tres dècades més tard varen sorgir les *Cuatro estaciones porteñas* d’Astor Piazzolla, escrites originalment per a un quintet format per bandoneó, violí, piano, guitarra elèctrica i contrabaix. És interessant destacar que originalment, la part de violí d’“*Invierno porteño*” anava destinada a la viola. Aquesta partitura no va sorgir com un tot sinó que el compositor hi va estar treballant de forma progressiva: “*Verano Porteño*” data del 1964 de cara al disc LP “*Mele-nita de Oro*” (publicat el 1965), “*Otoño Porteño*” del 1969, i “*Primavera Porteña*” i “*Invierno Porteño*” del 1970. Això facilita també, que sovint puguem escoltar la versió original de les estacions per separat i en diferents instrumentacions. Després de completar-les molt poques vegades, el mateix Piazzolla les va interpretar com si es tractés d’una obra única. Fins i tot existeixen gravacions on apareixen separatament.

Avui, aquestes “*Estaciones*” de Piazzolla han esdevingut d’absoluta referència dins el catàleg del compositor, potser pel fet de consolidar-hi la seva identitat estètica, consagrant un estil que batega sobre un pols rítmic decididament “*tanguero*” sobre el que construeix procediments harmònics i contrapuntístics que va aprofundir a l’aula de la professora Nadia Boulanger. Els diàlegs entre solos i *tutts* sovintegen amb contrastos emocionals que van des d’una furiosa excitació a moments de plàcida calma. És una peça elaborada amb un llenguatge virtuosístic, diversos passatges contrapuntístics i melodies a l’uníson; destaca l’aprofitament de les capacitats rítmiques, fins i tot percussives, dels instruments, creant així diferents efectes sonors. El caràcter descriptiu de la partitura parteix de la voluntat del compositor de reflectir el batec de la ciutat

Nadia Boulanger i Astor Piazzolla a París (1955)

de Buenos Aires; precisament, el qualificatiu *Porteño* és el gentilici dels seus habitants. No oblidem que el tango va emergir a la part bohèmia de Buenos Aires, per tant esdevé també l'expressió de l'ànima porteña. Al "*Invierno*" sembla reflectir-hi la solitud, el fred i la quotidianitat. És una pàgina malenconiosa, però interrompuda per forts impulsos rítmics. Es pot apreciar que en diverses parts de l'hivern, el violí es mou per una tessitura més greu del que és habitual i això es deu al fet que originalment havia estat compost per viola. A la "*Primavera*" hi apareix la ciutat que reviu després de l'hivern. Els enamorats, els berenars al parc on els arbres es pinten de verd i les flors inunden de perfum tota la ciutat. Tot desenvolupat en una equilibrada distribució rítmica i melòdica i amb l'ús d'elements contrapuntístics. Al "*Verano*" s'escalfa el ciment de la ciutat i també la passió amorosa. La calor humida sembla alentir el caminar pels carrers de Buenos Aires, sobretot al migdia. La ciutat sembla respirar cada vegada més en caure el sol. Un leitmotiv va reapareixent durant el moviment. L'"*Otoño*" esdevé el comiat de la partitura, en paral·lel als colors de tardor que va corprenent la ciutat. Entre els anys 1996 i 1998, el compositor ucraïnès Leonid Desyatnikov va fer un important arranjament de les quatre peces originals, pensant en el violinista Gidon Kremer, vertebrant una connexió més forta entre les diferents parts amb la presència de picades d'ull a les *Quatre Estacions* d'Antonio Vivaldi. A cada moviment hi va incloure diverses cites de l'obra original vivaldiana.

Al mateix temps en què Vivaldi va compondre i preparar la primera edició de les seves estacions, Johann Sebastian Bach va estar treballant com a mestre de capella del príncep Leopold de Köthen. La seva condició de calvinista va propiciar que en aquesta etapa, Bach no hagués de compondre música sacra; només música instrumental, tant orquestral com de cambra. Sabem que Bach va escriure una gran quantitat de concerts per a violí, oboè i probablement flauta travessera solista, dels quals només ens ha arribat una petita part formada per dos concerts per a violí solista, un per a dos violins i els antològics "*Concerts de Brandenburg*". Anys més tard, a Leipzig, Bach va convertir moltes d'aquestes partitures en concerts per a clavecí i corda, que afortunadament sí que ens han arribat. El **Concert per a violí, en la menor, BWV 1014** que podem sentir avui és un dels dos concerts per a violí, corda i baix continu que hem conservat en la versió original de Köthen. Sabem que allà, Bach disposava d'una orquestra d'uns setze músics i que de manera regular, tocaven per al príncep a la coneguda Sala dels miralls del Palau d'aquesta petita vila saxona.

La **Serenata per a cordes, en do major, op. 48** de Txaikovski es va estrenar en un concert privat al Conservatori de Moscou el 21 de novembre (3 de desembre en el calendari gregorià) de 1880; el compositor hi havia estat treballant el setembre i octubre d'aquell mateix any. En acabar-la,

en va fer una versió per a piano a 4 mans. En una de les cartes a la seva mecenes Nadezhda von Meck, Txaikovski explica: "*Ja he acabat d'escriure la Serenata per a orquestra de corda en quatre moviments, i l'enviaré demà mateix, tant en la versió completa com en l'arranjament a quatre mans... Jo estimo intensament aquesta Serenata i espero amb fervor que ben aviat pugui veure la llum del dia*". La primera interpretació pública es va fer a San Petersburg el 30 d'octubre de 1881 sota la direcció d'Eduard Napravnik. Després de dubtar entre quin embolcall formal emprar de cara a l'obra, si el d'una simfonia o un quintet per a corda, el compositor va optar finalment per a una orquestra de corda. La pàgina respon molt més a una concepció simfònica però, que no pas a una concepció cambrística. Fins i tot el mateix Txaikovski deixa constància a la partitura de quina és la seva idea pel que fa al dispositiu: "*Com més nombrós sigui l'efectiu de l'orquestra de corda, millor s'adaptaran als desitjos de l'autor*". Els antecedents de l'obra són les serenates i els divertiments del segle XVIII vienès, així com les simfonies per a corda italianes del barroc. A més, l'estructura de la *Serenata* és la d'una simfonia. En resum, la podríem definir com una obra del segle XIX, imbuïda de l'esperit del barroc i del classicisme, però preservant la seva essència eslava. El primer moviment "*Peça en forma de sonatina*" comença emulant els ritmes de les antigues *ouvertures* barroques franceses. Després de la introducció, el compositor jugarà amb tres motius temàtics diferents: segueix el popular "*Vals*", substituint el clàssic minuet propi de les obres de Haydn i Mozart, com ja havia fet Berlioz a la Simfonia Fantàstica. Amb l'"*Elegia*" el compositor aconsegueix que el moviment lent de l'obra esdevingui un moment de recolliment i introspecció, més proper a l'estil eslau que no pas als adagios del segle XVIII. La *Serenata* acaba amb el "*Finale. (Tema Russo)*", encara que realment són dues tonades populars russes ("*A la prada verda*" i "*Sota l'arbre de poma verda*").

Joan Vives

Divulgador musical

Et desitgem un bon concert i et convidem a escoltar demà la seva crítica a l'Aquí, amb Josep Cuní.

**AQUÍ
AMB
JOSEP
CUNÍ**

De dilluns a
divendres de 7h a 12h

Participa a

🐦 | 📺 | 📱 @AquíCuní

📞 626 574 036

SER2
CATALUNYA

PATROCINADOR PRINCIPAL

DESDE 1924

RAMÓN BILBAO

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Ajuntament de
Barcelona

MITJANS COL-LABORADORS

LA VANGUARDIA

Cat **W**úsica

SER2
CATALUNYA

AMB LA COL-LABORACIÓ DE

telinformàtica*
Soluciones Integrales

TEMPORADA IBERCAMERA AIE COL-LABORA AMB

apropa
cultura
una porta
a la inclusió

ESCENA|25

#QUADERN
CULTURA

COL-LABORA AMB NOSALTRES

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini, contacteu amb Marcos Amat: patrocinios@grupcamera.com

SEGUEIX-NOS

ORGANITZA

Temporada Ibercamera, A.I.E.
Una producció d'Ibercamera en associació amb Ramón Bilbao.

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 433, 4t 1a
E-08036 Barcelona
www.ibercamera.com
ibercamera@ibercamera.com
T. 93 317 90 50 – F. 93 277 72 78

Edició: **Temporada Ibercamera AIE**
Disseny gràfic: Ivó Alvarez i Anna Defez
Impressió: **Grafiko**
Dipòsit legal: **B 3730-2018**

A close-up portrait of a man with dark hair and a beard, wearing a dark suit jacket over a light blue shirt. He is looking directly at the camera with a serious expression. The background is blurred, showing architectural elements like a staircase railing.

iber:Camera

**Orquestra Simfònica
del Teatre Mariinsky**

Daniil Trifonov

Valery Gergiev

*Rakhmàninov, Concert per a piano núm. 1,
en fa sostingut major, op. 1*

Mahler, Simfonia núm. 5

Dilluns

11/03/19

20.30 H L'AUDITORI

www.ibercamera.com